

Год. III.

Излиза периодично

1937 г.

Брой 1 лв.

Брой 6.

БЛАГОДАРНОСТЪ

благодарете за всичко!
Ефес. 5-20.

„Свѣтътъ е неблагодаренъ“ и много още други изрази изтъкват липсата на едно свѣтло и хубаво чувство — благодарността. Човѣкътъ, по природа егоистъ и ненаситенъ въ своитѣ желанія и ламтежъ не намира време и начинъ да изрази своята благодарностъ и я счита, като нѣщо мекушаво и ненуждно. Ние всички, обаче, знаемъ колко дълбоки сърдечни рани причинява неблагодарността, колко жестоки разочарования и колко сълзи сж плодъ на жестоко сърдечие, заслепление и нахалство.

Благодарниятъ човѣкъ, е щастливъ, радостенъ и излъчва една топла и приятна атмосфера. Но кой може да бже благодаренъ? Три сж предпоставките за да се роди въ насъ това благородно чувство — познание, признание и дѣло. Ние трѣбва да познаваме източника на благата съ които сме заобиколени. Човѣкътъ въ своето заслепление, разчита изключително на себе си и на силитѣ си; забравя че надъ неговитѣ ниви, надъ неговиятъ трудъ е била прострѣна Божествената дѣсница. Ние сме наклонни да се хвалимъ съ себе си, но за да бждемъ благодарни ние трѣбва да търсимъ задъ всѣки класъ, задъ всѣки плодъ — Великиятъ Подателъ. Безъ това познание, човѣкътъ е гордъ и студень, мраченъ и надмененъ. Сърдцето му е затворено за всѣко топло чувство.

Но не е достатъчно да знаемъ отъ къде идатъ благата. Чувството, което ги

придружава е не по-малко важно. Грошътъ захвърленъ надменно въ блюдото на просѣка, никога не ще събуди благодарностъ въ сърдцето му — въ гърдитѣ му ще се надигне болка, ще задуши гърлото му и ще напълни очитѣ му съ сълзи. Скромниятъ даръ, обаче, придруженъ съ две топли сърдечни думи, наситени съ любовъ ще превърнатъ коравиятъ залъкъ въ пищенъ даръ. Богъ не само че е Подателъ на всѣко благо, но Той придружава благата си съ своята любовъ. До тогава, до когато ние не почувствуваме и не признаемъ любовта на нашиятъ Създателъ, дароветѣ му ще бждатъ за насъ студени и безжизнени, като парчета ледъ.

Когато сме открили извора и вкусили сладостта му, тогава ние сме стигнали до момента, въ който благодарността се ражда. Благодарностъ не на думи, а на дѣло. Не сте ли чувствували въ сърдцето си желанието, на любовта да отвърнете съ любовъ? Когато нѣкой вашъ приятелъ е билъ внимателенъ къмъ васъ на вашия именъ или рожденъ день, вие търсите начинъ да изразите благодарността си на дѣло, да се реванширате и да сторите това по-хубаво и по-достойно.

Отдавна минаха жетвари по нивитѣ. Есеньта благоухае отъ дъхътъ на зрѣлитѣ плодове. Не ще ли потърсимъ Господа, който дава всичко това, нѣма ли да колѣничимъ предъ величието на тая лю-

бовъ, която праща ранниятъ и късниятъ дъждъ надъ праведнитѣ и неправеднитѣ!! Предъ препълненитѣ хамбари, нека разтворимъ широко сърдцата си, и нека бждемъ благодарни, благодарни не само на думи но и на дѣло. А казва Христосъ: „колкото че сте сторили това на одного отъ тия най-малкитѣ, на мене сте го сторили“. Благодарността ни къмъ Бога да се облече въ дѣло къмъ неговитѣ отрудени братя!

Радио

Голѣми и чудни сж възможноститѣ, които радиото дава на човѣка. Съ едно завъртане на копчето вие можете да чуете гласове отъ Америка, отъ Европа, отъ цѣль свѣтъ. Въ единъ и сщи моментъ вие можете да смѣните джазовата музика съ нѣкоя симфония или съ нѣкоя научна сказка. Ползата, обаче, която ще извлечете отъ вашето радио зависи изключително отъ вашиятъ вкусъ и настрояние. Вашиятъ апаратъ може съ часове да приема „лека и танцова“ музика а въ сщщото време вие можехте да чуете симфонии, които да издигнатъ и облагородятъ вкуса ви, да чуете блѣстящи мисли на велики свѣтовни умове, които да разширятъ вашиятъ умственъ кръгъзоръ. Само едно малко завъртане на копчето! Ние всички притежаваме единъ приемникъ — нашата собствена душа. Какво приемаме съ нея? Ние можемъ да слушаме по цѣль день дребнави клюки, „злобата на деня“, празни, двусмислени и вредни приказки и по тоя начинъ да нервирамеи да не оставяме на спокойствие нашитѣ съседи — но съ едно малко завъртане, ние можемъ да проникнемъ въ тайнитѣ на битието, да се насладимъ отъ божественитѣ звуци, които долитатъ отъ вселената, да се потопимъ въ свѣтлината и чарътъ на Божествената любовъ и по тоя начинъ да се откъснемъ отъ дребнавото и мръсното, което пълни свѣта, да вкусимъ неподозирано щастие. Зависи отъ насъ, отъ нашиятъ вкусъ, нашето настрояние. Използвай възможноститѣ, които имашъ за да се издигнешъ, пречистишъ и облагородишъ!

Срамъ

Въ едно село изгорѣла кщцата на една бедна вдовица. Когато тя се връщала отъ полето и видѣла кщичката си въ пламъци, тя извикала ужасена: „Детенцето ми е вжтре! Детенцето ми!“ и се хвърлила всрѣдъ пламъцитѣ. Макаръ и тежко обгорена и съ обезобразено лице, тя успѣла да спаси своето малко момиченце. Съ упоритъ трудъ и прилежание, тя успѣла да изпрати момиченцето си да учи въ едно добре обзаведено училище. Вече 14 годишното момиче, тръгнало единъ хубавъ день заедно съ другаркитѣ си на разходка. По пжтя тѣ срещнали една жена съ страшно обезобразено лице. Едно отъ момичетата се провикнало ужасено: „Коя ли е тая ужасна жена?“ Дъщерята, въпреки че познала майка си се обърнала и казала: „Наистина, коя ли е?“. Тя се срамувала отъ майка си, която спасила живота ѝ. — А не се ли срамуваме ние, драги читатели отъ нашиятъ Богъ, който покрива всѣки день трапезата ни съ блага и бди и пази надъ живота ни? Срамуваме се да кажемъ, че го познаваме, за да не загубимъ приятелитѣ си, да не ни се смѣятъ . . .

Златоустъ

Когато гръцката императрица Евдокия желала да се отърве отъ Иоана Златоуста и търсила начинъ да го убие, последниятъ показалъ своята вѣра и смелостъ съ следнитѣ думи: „Ако императрицата желае да ме пререже съ трионъ, нека го стори; така направиха съ пророкъ Исая. Ако иска да ме хвърли въ морето, тогава ще приличамъ на пророкъ Иона. Ако желае да ме хвърли въ огнена пещъ, така хвърлиха тримата младежи въ огъня. Ако ме хвърли на лъвовѣтъ, тогава ще си спомня за Данаила въ рова на лъвовѣтъ. Ако иска да ме убие съ камъни, нека го направи, сждбата на дяконъ Стефана не бѣше по-добра. Ако иска да ми отнеме притежанията, нека ги вземе. Голъ съмъ дошълъ на този свѣтъ, голъ ще си отида отъ него“. Наистина, такива хора сж неизвими.

Благодеяния

Една много набожна монахиня, казва всѣка заранъ: „Трѣбва да видя кжде ще ме заведе днесъ Господъ, за да върша Неговото дѣло.“ Интересното е че Богъ я водилъ винаги въ домове, кждето имало хубаво сладко и още по-сладки разговори. По-набожно щѣше да бжде ако тя не се водѣше отъ своитѣ симпатии или антипатии, а отъ любовта Христова, която жертва себе си, заради другитѣ.

Аманулахъ, кралъ на Авганистанъ, казвалъ често на представителитѣ на западната култура: „Вашитѣ автомобили сж по красиви отъ вашето християнство“ — Тамъ кждето религията на християнитѣ не говори за величието и красотата на тѣхния Богъ, тамъ тя е по-скоро вредна, отколкото полезна.

Презъ свѣтовната война натруфени дами разтваряха напарфюмиранитѣ си чанти и хвърляха въ широкитѣ отвори на товарнитѣ вагони, бомбони на заминаващитѣ войници. Това бѣше тогава мода, и тѣ не искаха да останатъ назадъ отъ другитѣ. Ако нашето християнство е само за показъ и за запазване на „добриятъ“ тонъ — то е фалшиво. Христосъ ни разказа притчата за добрия самарянинъ, за да ни разкрие скрититѣ сърдечни сили, които движатъ ржката на истинския християнинъ. Какъ вършишъ ти своитѣ благодеяния?

**Абонирайте приятелитѣ си за
„СВѢТИЛНИКЪ“**

Отмѣщение

Отмѣщението е сладко като медъ, но въ него е скрито жилото на пчелата. Единъ прочутъ художникъ нарисувалъ отмѣщението, като таралежъ, върху който се стоварва единъ юмрукъ, а подъ картината поставилъ думитѣ: „Който отмѣщава, ще окървави юмука си“. Ако свѣта знаеше, каква велика сила е прошката, той никога не би си служилъ съ юмука на отмѣщението.

Роза и слънце

Великиятъ английски поетъ Тенисонъ билъ посетенъ отъ една високопоставена личностъ. Разговаряйки, Тенисонъ и госту му се разхождали изъ великолепно подредена и пълна съ цвѣтя градина. Гостътъ се спрѣлъ внезапно предъ единъ розовъ храстъ и запиталъ неочаквано: „Отдавна желяехъ да знамъ какво мислите Вие за Исуса Христа?“ Поетътъ не отговорилъ веднага и замислено отправилъ очитѣ си къмъ една великолепна роза. Тогава тихо и възторжено той отговорилъ: „Каквото е значението на слънцето за тая роза, такава е и значението на Христа за менъ. Той е слънцето на живота ми, безъ Него не бихъ могълъ да си представя какъ би изглеждалъ живота ми.“

**Винаги се радвайте,
непрестанно се молете
за всичко благодарете!**

Ап. Павелъ

Останалъ

Не отдавна срещнахъ родители, които ми изплакаха мжката си: Тѣ имали синъ, който останалъ и неможалъ да продължи училището. Каралъ до трето отдѣление, научилъ таблицата за смѣтане и азбуката и стоялъ въ едно отдѣление до 13-та си година; той не вървѣлъ напредъ и не билъ никому полезенъ. Колко много християни приличатъ на това дете! Тѣ знаятъ малко нѣщо за християнството, тѣ сж се покаявали, но тамъ сж и оставали, не сж пораствали, не сж вървѣли напредъ къмъ съвършенство. Вижъ какъ растенията, житото, плодоветѣ и всичко живо, расте и се стреми къмъ зрѣлостъ. Така и християнинътъ трѣбва да расте и зрѣе духовно, за да не „остава“. Само тогава християнскиятъ му животъ ще бжде здравъ и нормаленъ.

**Пратете 12 лв. въ пощенски марки
срещу абонамента си.**

Брачно щастие

Единъ благочестивъ човѣкъ често се молилъ на Бога да му покаже какъ ще стане щастливъ брака му и какъ най-добре да стопанисва своя домъ. Една нощъ той сънувалъ трима ангели. Първиятъ билъ колѣничилъ и се молѣлъ: „Издигамъ очитѣ си къмъ Бога, отъ кждето е помощта ми“. Вториятъ ангелъ разкопавалъ земята и вадѣлъ отъ нея корени. Цѣлъ изпотенъ той казвалъ: „Съ потъ на челото си ще изкарвашъ хлѣба си“. Третиятъ ангелъ събиралъ въ единъ човалъ изкопанитѣ корени казвайки: „Съберете трохитѣ, за да не се хвърли нищо“, и ги носѣлъ въ една малка кжщичка, кждето тримата ангели живѣли заедно. Урокътъ билъ ясенъ. Моли се, работи, пести и живѣй съ ангелска любовъ и единство съ своитѣ си — щастieto не ще закъснѣе да изпълни домътъ ти.

Изповѣдь

Единъ мъжъ дошълъ еднажъ при пастора и му казалъ че нѣщо му тежи на съвестта и желае да се изповѣда. „Измичвамъ се день и нощъ и не мога да се успокоя“. — „Но каква е причината?“ запиталъ пастора. Човѣкътъ замълчалъ и следъ това заявилъ: „Азъ откраднахъ.“ — „Какво?“ — „Едно вжже!“ — „Добре“ отвърналъ пастора, „занесете вжжето на собственика, кажете че много съжелявате за постжпката си. Вѣрвамъ че той ще ви прости и работата ще се уреди“.

Нѣколко дена следъ това, крадецътъ отново дошълъ при пастора и заявилъ че съвестта все още го мъчи. „Не казахте ли истината миналиятъ пжтъ?“ — „Не.“ — „Тогава кажете сега цѣлата истина.“ Крадецътъ се колебаелъ малко, но тогава казалъ: „Имаше още нѣщо на края на вжжето.“ — „Какво?“ — „Имаше... една крава!“

Колко много хора признаватъ грѣховеѣ си по тоя начинъ! Признаватъ вжжето а се стараятъ да скриятъ кравата.

Послушание

Единъ великъ педагогъ нарича послушанието „едничката мѣрка за детската добродетель“. — Гьоте прелиствалъ еднажъ албума на своя племенникъ и открилъ много превзети стихове и сантиментални изрази. Музиканта Целтеръ, личенъ приятель на Гьоте, обаче написалъ само четири думички въ албума за споменъ: „Научи се на послушание!“ Когато голѣмиятъ поетъ ги прочелъ, той казалъ: „това е единственото разумно нѣщо, което намѣрихъ всрѣдъ толкова дрипи“.

Абата Бамбо дошълъ единъ день въ единъ манастиръ кждето му били представени трима монаси, отъ които единътъ се отличавалъ съ голѣмо въздържание, другиятъ съ голѣмата си ученостъ, а третиятъ билъ прочутъ съ своето послушание. Когато билъ запитанъ, кого отъ тримата би предпочелъ, абатътъ отговорилъ: „Последниятъ, понеже който се е научилъ на послушание, е научилъ най-трудното нѣщо“.

Богъ много по-често говори чрезъ тихия вѣтрецъ, отколкото чрезъ бури и свѣтковици.

Въ Евангелската църква

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля

10 ч. заранъ — Богослужение съ проповѣдь

11 ч. заранъ — Недѣлно училище

7 ч. вечеръ — Богослужение съ проповѣдь

Четвъртъкъ

7 ч. вечеръ — Молитвено събрание

Входъ свободенъ за всички.

Отг. редакторъ: П-ръ Г. Сивриевъ
Ал. Василевъ 6 — Варна